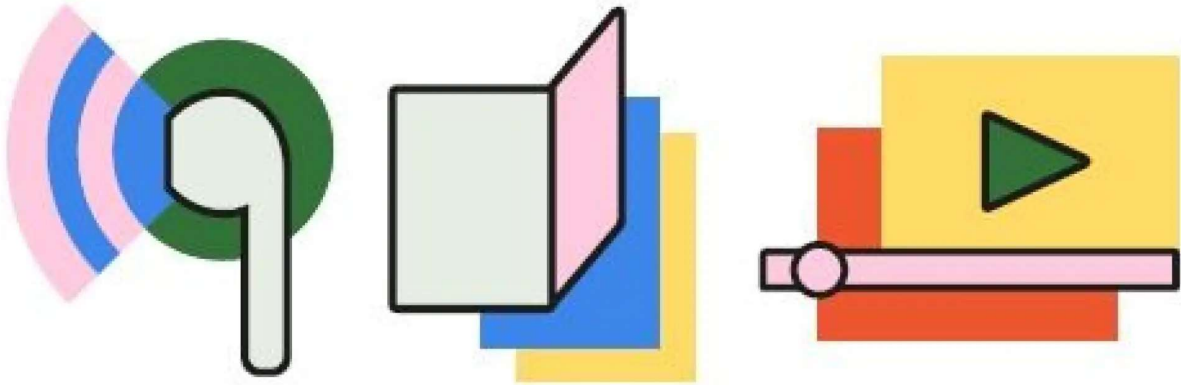

Anmeldelse

Tabuer og fællesskab

Nye noveller om unges liv går tæt på det helt private, men et par af dem er oplagte at analysere med udskolingseleverne.

Bodil Christensen

*LEKTOR PÅ LÆRERUDDANNELSEN I AALBORG,
PROFESSIONSHØJSKOLEN UCN*

OFFENTLIGGJORT 18.11.2024 - 12:15

SIDST OPDATERET 18.11.2024 - 12:48

Fakta

Tabu

“Jeg ligger på briksen i lægens klinik med benene oppe i bøjlerne. Mine fingre knuger min bluse, mens lægen tager handskerne på. (...) Så mærker jeg, hvordan hendes gummihandskebeklædte fingre skiller mine skamlæber ad” Så er vi i gang med novellen *En rigtig cthulhu-fisse*. Det er et fælles tema

for novellerne, at alle hovedpersoner virkelig gerne vil være 'helt normale, samtidig med at alle har en forestilling om, at alle andre har perfekte, smukke problemløse liv. Det er kun hovedpersonen, der kæmper med de indre dæmoner, der siger 'Du er en håbløs impotent, selvoptaget nar'.

Nicole Boyle Rødtne skriver i *En rigtig cthulhu-fisse* om normaliteten og spændvidden i kønslæbers udseende (og man forstår vigtigheden af, at eleverne i folkeskolen også går i bad efter idræt, så man kan se, at normalitet er et vidt begreb).

Thomas Korsgaards skriver om drengen fra det miserable kakkelbordshjem, hvor der ligger agurkeskiver gemt i sofapuderne, Tone Ottilies svagstseende skyggedanser står stærkt, mens Shekufe Tadayoni Heibergs

Leafy kæmper i novellen af samme navn for at være med i fællesskabet. *Dildo/Zebra* af Martha Flyvbjerg Tode viser venindernes forståelse og hjælpsomhed, også over for hovedpersonens manglende erfaring med sex. Samme tema findes i Jonas Kleinschmidts *Ung kniv, helt slap*. Her er venskabet hos drengene også med til at sætte fokus på, hvad der er normalt i forhold til kæresteliv og sex. Lise Villadsens mor i *Weekendhygge* er psykisk ustabil, beregnende og formår til enhver tid at give hovedpersonen skyldfølelser for overhovedet at være levende. Villadsen tegner et godt billede af et fuldstændig dysfunktionelt familieliv med mor og datter.

Og så er der Glenn Ringtveds novelle *Bare ord*. Her er det et tabu, der sjældent får plads,

nemlig livet i en familie med far, mor og to børn, hvor den ældste, har en hjerneskade som barn. Han får en spastisk lammelse og kan ikke længere spille fodbold og håndbold, og hele familiens hverdag bliver præget af, at der altid skal være plads til Kians kørestol og til Kians behov. Det bliver forbudte tanker, der også fylder i datterens hoved: "Jeg tager ikke venner med hjem. Jeg kan se, at de ikke bryder sig om det. Det forstår jeg godt. Alt det savl og mad ud over det hele. Alle de vilde bevægelser og skrigene. Engang holdt jeg mig for ørerne. Det skal man ikke, siger mor, for det var synd for Kian. Man skal jo acceptere det. At det er sådan, det er." Det glædelige i novellen er, at forældrene faktisk bliver klogere undervejs.

Tabu er en novellesamling, der lever op til sit navn. Der er tabuer i unges liv (og i alles liv), der kan blive belyst, når man møder dem i litteraturen. Det er ikke en selvhjælpsbog, men det er litteratur i novelleform, der viser unge læsere, at "du er ikke alene", der findes andre, der også synes, at livet er svært.

Dansklæreren kan læse og fortolke novellerne sammen med eleverne i overbygningen.

Tabuerne kan være svære at gøre til genstand for nykritisk analyse, nogle af novellerne kan være et tilbud til elevernes egen læsning, men Glenn Ringtved og Lise Villadsens noveller viser fint (uden at være grænseoverskridende for en dansklærer), hvorledes tabuer trives overalt.

Litteraturen giver os (elever, lærere, læsere) mulighed for at se verden med den andens øjne, således som filosofen Martha Nussbaum har sagt. Her i *Tabu* kan man som voksen se verden og møde sig selv i verden med et nyt perspektiv.

DANSK UDSKOLING

TRIVSEL

SKØNLITTERATUR

ANMELDELSER

ABONNER PÅ TAGS

Seneste anmeldelser